

Pè d'auca.

Com ac sabetz, Pè d'auca qu'a hèit un beròi gèste entau son marit, e en un còp de bruma que desapareishó. Dens un arsec de generositat, Pè d'auca qu'avè amassat tot lo blat pr'amor d'un pressentiment de la tempèsta deu lendoman.

Lo blat de tota la vila qu'èra destrusit, manca lo deu son marit, Enric, mercés a Pè d'auca. La praubòta que's hasó tractar de « tròç de Pè d'auca » e atau que desapareishó.

Autanlèu la tempèsta arribada, Enric que comprendó la soa error. Qu'ei alavetz pres per la malícia e la culpabilitat. Qu'èran tant pròches, que sentí de tira la solituda. Desempuish aqueste dia, ne s'arrestava pas mei de plorar. Quan e's passejava e qui vedè ua joena hemna de peus longs e blonds, que pensava alavetz qu'èra Pè d'auca. Que s'arretrobè tostemp dab lo medish sentiment d'impoténcia, e que realizava qui ne tornaré pas jamei. Que trivalhava de mei en mei entà ensajar de la desbrombar drin, mes qu'èra dens lo son còr e que i demorarà tostemp. Tot ser que pregava entà que la soa beròja hemna e torne.

Que minjava e dromiva pauc, n'èra pas aisit tad'eth, que pensava tròp.

Pè d'auca qu'avè per costuma de balhar e d'auherir a los qui n'an besonh. Alavetz que hasó parièr. Adara qu'avè la reputacion d'ajudar los autes e de rénder servicis. Quitament si balhava hèra, ne toquè pas jamei aus ahars de Pè d'auca. E lo ser, com a la soa abitud, los uelhs plens de larmas, que pensaba a Pè d'auca.

Pè d'auca qu'avè desapareishut deu monde deus umans, mes çò qu'Enric ignorava qu'ei qu'èra tornada au monde de las hadas. E pendent los quates mes qui èran passats, Pè d'auca que l'espiava tots los dias. Quan vedó qu'aqueth òmi de natura egoïsta que comencè a auherir, alavetz qu'èra fièr d'eth. Qu'aimava hèra l'òmi qui èra vadut. Mes quan lo vedèva sofrir dia après dia qu'avè hèra de pena e que'u perdonè.

Au briu deu temps Enric que vadèva mei magra e mei fèbla. Ne portava pas mei d'importància a la soa vita. Malurosa de'u véder atau, que decidí de tornar tà casa, mes pas sola. La beròja hemna qu'atenèva ua petita mainada. Lo son depart qu'èra previst dens cinq dias çò qui'u deishava lo temps de díser au revéder au monde maravilhós de las hadas.

Lo purmèr d'abriu qu'arribè, e qu'atengó que lo sorelh e's coquè entà partir. Sheis òras picantas, qu'arribè enfin. Qu'entrè discretament dens la maison e que s'assedó au ras deu lheit d'Enric. Que demorè atau 30 minutas, abans que lo desvelh sonè. En atèner que s'èra imaginat a mantuas represas los

sons uelhs s'ubrir doçament e véder la suspresa suu visatge d'Enric. Lo desvelh que sonè, Pè d'auca qu'ei impacienta.

Non vau pas lo boscular e que'u deisha alavetz se desvelhar. Mes aquò n'arrivè pas jamei...